

Con Rắn Sơ Nam

Con rắn ấy vừa nhỏ vừa dài, giống như chiếc đũa ăn cơm. Nó bò tới, bò lui trên nệm rồi kéo dài thân hình ra, vặn ngược, vặn xuôi. Cặp mắt rắn đỏ ngầu như tóc lửa, lưỡi le dài thông. Chập sau, bụng rắn tươm ra hai giọt máu long lanh như hai giọt nước mắt... Bụng rắn lại xé ra, hàng chục con rắn nhỏ nhô đầu phá bụng mẹ rồi nhảy lên chiếc mền của bà cai tổng Bá.

Bà cự quây nhưng tay chân đều tê liệt. Bầy rắn con chui xuống mền, bò lằng nhằng, lạnh ngắt trên bụng bà cai tổng. Bà ú ớ, co tay, duỗi chân, đôi mắt mở thao láo trong bóng đêm. Từ trong gan ruột bà lửa bốc phừng phừng... bầy rắn con ấy bò tới bò lui, cắn lộn nhau để giành thức ăn, giành chỗ ở.

Ngọn đèn chong lu dần trên đầu giường. Gà gáy vắng vắng, báo hiệu đầu canh năm. Bà cai tổng vặn tim đèn lên cao, bước ra khỏi phòng ngủ...

Mụ Hai đang ngủ ở giường ngoài lồm cồm ngồi dậy:

- Thưa bà, bà làm gì mà thức quá khuya vậy?

Bà cai tổng đáp:

- Mệt quá. Nhưng cũng may. Như vậy là tôi dậy sớm.

Đến bộ ván, bà cai mở nắp ô trầu, đem chai dầu cù là, xoa trên bụng. Mụ Hai im lặng. Từ ba tháng qua, cứ thỉnh thoảng là bà cai tổng lên con đau, một thứ đau đốn... không thể tả được. Bà hồ nghi rằng từ khi ông cai tổng mất phần đến giờ, bà con bên chồng toa rập nhau để ám hại bà, hòng chia gia tài. Đứng về mặt pháp lý mà xét, bà là người chánh thức được quyền thừa hưởng tài sản cò bay thẳng cánh ấy. Tuy vợ chồng ăn ở với nhau không con nhưng xưa kia giữa hai người có làm giấy hôn thú. Bà đã nhiều lần nghe bà con bên chồng hăm dọa sẽ giết, sẽ thuốc, sẽ thư... Bao nhiêu kế hoạch đề phòng dường như gãy đổ. Bà mang chứng đau bụng kỳ lạ. Mấy ông thầy thuốc ta trong xóm bảo rằng bà đau máu. Thầy thuốc tây ở Rạch Giá nói ngược lại: bằng chứng đau đốn gì cả.

Hai khoa Tây y và Đông y đều vô lý. Bà linh cảm rằng mình đã bị “thư” một vật gì trong bụng. Và vật đó là một con rắn hoặc một bầy rắn. Giác mơ kinh khủng hồi này là bằng chứng tuy mơ hồ nhưng đáng tin cậy nhứt.

Mụ Hai thừa hiểu tâm bệnh của chủ nhà:

- Thưa bà, trước sau gì bệnh cũng hết. Bà ăn ở hiền lành, tu nhân tích đức. Kẻ gian manh không dám hại bà đâu!

Bà cai tổng lắc đầu:

- Chắc nó thư một con rắn vô trong bụng tôi.

- Xin bà đừng nói nhảm mà hao gây thân thể. Thưa bà, nếu bà tin cậy thì con sẽ chỉ cách.

- Kiểm người mở bùa, mở thư à? Tồn kém bao nhiêu, bà không tiếc. Bà chỉ sợ tiền mất tật còn. Nhứt là tiếng đồn dãi xâu xa của thiên hạ. Con Hai biết không? Tội nó trông cho bà chết, nếu không chết thì bà phải có chữa hoang để tội nó chia gia tài.

Mụ Hai nhớ tới người tình nhân của mình, giờ phút này đang ngủ chèo queo trong lò gạch cũ hoang vắng của cậu Ba Chiêu. Anh ta tên là thầy Ngọc, chuyên nghề xem địa lý, xem tử vi và đánh bài gian lận. Mấy lần rồi, mụ đến gặp thầy Ngọc để vấn kế. Thầy Ngọc một mực từ chối: “Dục tốc bất đạt, Bà cai tổng ưa nghi ngờ.” Mụ Hai thúc hỏi: “Đề quá trễ, bà cai tổng chết thì sao.” Thầy đáp: “Trước sau gì, trái cây chín cũng phải rụng nhưng bây giờ nó còn hơi xanh.”

Trời tờ mờ sáng, bà cai tổng nằm lim dim trong khi mụ Hai lui cui nấu nước pha trà. Bà lại dụi mắt:

- Thôi! Mệt lắm. Con Hai biết cách nào trị bệnh cho bà không?

Mụ Hai nhớ tới Thầy Ngọc nên trả lời:

- Dạ, có ông thầy này mở bùa hay lắm. Để con tới nhà ông, nói rõ chứng bệnh của bà rồi thỉnh thuốc về.

- Thỉnh thử coi. Nhớ dặn thầy đừng tiết lộ cho ai biết. Bà hồ nghi tron bụng... có con rắn sống nhẩn đang cự quây. Ban đêm, thỉnh thoảng bà nằm chiêm bao thấy bầy rắn hiện về, chun vô bụng.

*

* *

Này giờ, ngồi nói chuyện với thầy Ngọc hơn nửa tiếng đồng hồ, mụ Hai ám ức quá chừng:

- Minh hãy cố gắng. Nếu trị dứt bệnh, bà dám đền ơn năm bảy trăm hoặc một ngàn đồng.

Thầy Ngọc ngồi chồm hồm, đôi mắt lấp lánh trong khung cảnh tối om:

- Tiền bạc, ai mà không ham. Tôi đâu ngu dại bỏ lỡ cơ hội. Đi chơi ngoài đường, gặp ai bỏ rơi một hai xu tôi còn cúi xuống lượm hưởng chi số bạc to tát. Thôi, em mang gói thuốc này về, nói rằng bà bị thư như vậy, như vậy... chớ không phải bị thư bầy rắn. Đừng cãi lời tôi mà hư hỏng đại sự.

Mụ Hai ra về, tức giận vô cùng. Tại sao thầy Ngọc chỉ biểu những việc lạc đề, gãi không trúng chỗ ngứa của bà cai tổng.

Mụ vừa vào tới sân, bà cai tổng chạy ra hỏi:

- Xong không?

Mụ đáp:

- Tôi đem gói thuốc này về cho bà. Thầy giảng nghe hay lắm. Vô nhà, tôi nói đầu đuôi căn bệnh cho bà rõ.

Để giữ bí mật, mẹ Hai đóng cửa ngõ, đóng cửa cái rồi trình bày đông dài về kỹ thuật “thư, ếm” do một ông thầy vô danh họ tiết lộ:

- Thầy đang hoảng hốt, muốn làm việc nghĩa, cứu dân độ thế chứ không cầu danh, cầu lợi. Vì vậy thầy giấu tên thầy và chẳng bao giờ tọc mạch hỏi tên tuổi của bệnh nhân.

Bà cai tổng thích chí, khen tấm tắc:

- Con Hai mày khôn lanh quá. Đừng nói cho bất cứ ai biết rằng bà mang bệnh. Bà con của ông cai tổng hay không, họ đàm tiếu hoặc tìm cách “thư” loại bùa khác, độc hại hơn.

Bằng một giọng bí mật, mẹ Hai cho biết: Mấy thầy “thư” thường bỏ thuốc vô thức ăn hoặc nước uống. Sau khi ăn uống nhầm thuốc, bệnh nhân chẳng bao giờ hay biết. Nhiều người bị thư từ hai ba năm rồi sau đó ăn nhầm thịt gà, thịt bò, thịt ngỗng... bệnh mới phát ra. Nếu muốn tìm thủ phạm bệnh nhân chẳng còn nhớ là vào dịp nào, do ai thuốc.

- Ông thầy bí mật suy luận rất lâu, phân biệt mấy kiểu thư, nào thư cây đinh, nào thư con rùa...

Bà cai tổng hỏi nhanh:

- Con gì trong bụng của bà đây?

Mẹ Hai nói e dè:

- Dạ, con muốn nói nhưng sợ bà không tin.

- Cứ nói. Ai giận hờn mà sợ.

- Dạ, thầy nói trong bụng của bà có một miếng da trâu. Lâu ngày miếng da trâu ấy dày lên, nở lớn, lông trên bụng mọc ngày càng dài.

Bà cai tổng lắc đầu:

- Thầy nói bậy! Con rắn. Nó thư hàng chục con rắn con, trong bụng bà.

Mẹ Hai vẫn trả lời đúng theo lời dặn riêng của thầy Ngọc:

- Dạ, đó là miếng da trâu, cắt miếng nhỏ dài nên nó nhút nhít giống như con rắn. Bà còn nghi ngờ sao? Thầy nói, da trâu phơi khô, tán ra nhuyễn như bột, nếu bỏ vô nước thì nó nở ra.

Bà cai tổng sực nhớ tới bao nhiêu “điều tai nghe mắt thấy” liên quan tới thịt trâu. Loại thịt trâu ngâm trong nước lạnh, chẳng bao giờ hôi thúi hoặc rã xác, trái lại nó cứ tươi thêm. Khi gắp xác trâu nổi lềnh bềnh trên sông, nhiều người bơi xuống ra, cầm dao lóc mớ thịt khuấy dưới mặt nước đem về ăn ngon lành. Lại còn sự mâu thuẫn khác: thịt trâu khó tiêu, có người mới nằm chỗ, ăn thịt trâu rồi trúng mà chết trên giường với miếng thịt còn nằm ngoài cuống họng.

Bà gật đầu:

- Cũng có lý. Bao tử của mình đầy nước và nóng hổi. Da trâu nở ra, còn tươi xanh. Để bà uống thử một phen. Thuốc đâu rồi?

Mẹ Hai trao cho bà cai tổng gói thuốc bột của thầy Ngọc rồi khuyên bà nên uống lúc còn đói và nhịn ăn để chờ đợi lúc miếng da trâu nở xỏ ra.

Sáng hôm sau, bà cai tổng thở dài. Mẹ Hai đã đoán trước những lời bà cai tổng sắp phiên hà. Và mẹ cứ im lặng, hồi lâu mới dám thưa với chủ nhà:

- Thuốc dở quá! Nếu vậy, phải tìm thầy khác. Nếu thuốc công hiệu, miếng da trâu đã tuôn ra ngoài rồi.

Bà cai đáp:

- Nhớ kiếm ông thầy thuốc khác. Thằng cha thầy da trâu này bói lạc què. Báo hại bà đói bụng rồi “trả nợ” muốn thụt con mắt, đứt hơi. Đây, cầm năm cục bạc... đền ơn tạm cho thằng cha da trâu đó... Nhớ ăn nói khéo léo, kẻo nó giận rồi thư vô bụng bà một miếng da trâu thứ thiệt khổ quá! Trời ơi... bây con rắn cứ quậy trong bụng bà hoài... Hồi tối, bà nằm mê...

Mẹ Hai lầm bầm:

- Một con rắn đủ nguy hại rồi, nói chi tới mười con rắn. Bà ráng chờ đợi. Để con kiếm thầy khác.

Đang nằm lim dim trong lò gạch, thầy Ngọc chợt thấy mẹ Hai bước vào. Mẹ cần nhắn:

- Mình báo hại quá. Bà cai tổng đòi thứ thuốc khác, thứ nào xỏ ra nguyên bấy rắn con trong bụng bà.

Thầy Ngọc mỉm cười:

- Bà ta là tay đa mưu, đa nghi. Dục tốc bất đạt. Cái trái cây mới chín nhưng chưa mùi. Hái quá sớm, thất bại, uống lắm.

Rồi hút thêm điếu thuốc, thầy gật gù:

- Nhút là trái này vừa bổ, vừa ngon. Em Hai ơi! Minh ơi! Lại nằm gần anh để nghe anh làm bài toán thứ nhì. Ráng chịu cực với anh chừng một hai ngày nữa. Em về thuật lại như vậy... như vậy... rồi cho bà uống gói thuốc này.

Nói xong, thầy Ngọc tiễn người yêu ra ngoài cửa lò gạch:

- Phải kiên nhẫn, ban đầu mình dở rồi sau đó mới trở thành hay. Nhớ nghe không! Em cũng nhớ nói rằng em đã bỏ ông thầy thứ nhút và đó là gói thuốc của ông thầy thứ nhì.

Trưa hôm ấy, mẹ Hai tường thuật việc gặp gỡ với ông thầy “mở thư” thứ nhì. Theo lời mẹ, ông thầy này đã lớn tuổi, đầu râu tóc bạc, mới xem qua ngõ như ông tiên trên núi Tà Lơn. Ông “tiên” này cho rằng gia chủ bị thư một con đĩa trong bụng.

Bà Cai tổng sáng mắt lên:

- Có lý hơn ông thầy thứ nhứt. Con đĩa nó dài, nó cựa quậy, sanh đẻ ra đĩa con. Hèn chi trong giấc chiêm bao bà thấy nó dài... như con rắn. Nhưng xưa nay bà đâu có ra ngoài vườn hoặc ra ngoài ruộng mà bị đĩa chun vô bụng.

Mẹ Hai cười dòn:

- Bà nói nghe chưa xuôi. Con đĩa sống dai lắm. Tụi bắt lương đem con đĩa phơi khô... vài ngày sau đem ngâm xuống nước, nó sống nhần. Ông “tiên” còn cho biết: Đĩa sanh con đẻ cháu bằng trứng và bằng da... tụi bắt lương cắt một khúc da đĩa, đem phơi, tán ra thành bột rồi bỏ vô lu nước. Bà uống nhằm thứ nước đó. Miếng da đĩa vô bao tử, nở ra, trở thành đĩa mẹ. Rồi da của đĩa mẹ sanh ra đĩa con.

Lý thuyết ấy hơi khó tin nhưng bà cai tổng cố gắng dung nạp, như kẻ chết đuối ngoài biển khơi, tình cờ vớ được một cái phao nhỏ xíu, một thứ phao không phải là phao, vì bản thân của nó cũng sắp chìm.

Nhưng thà có còn hơn không! Đêm ấy, bà cai tổng uống liều thuốc thứ nhì với thái độ gượng gạo... để đi tới kết quả là nghe con vật gì cào cào trong bụng nhưng chẳng bao giờ thấy nó bị tổng ra. Bà nằm thiêm thiếp, trong giấc mơ kinh khủng lại thấy con rắn nhỏ màu vàng hiện về. Rắn ta níu đầu níu đuôi vào góc giường như giăng võng rồi xé tét cho bụng nứt ra... Hàng chục con rắn nhỏ nhảy xuống mền, chui vào bụng bà. Rắn ấy càng ngày càng to dần, trở thành hàng chục con rắn mẹ, mỗi con rắn mẹ lại đẻ hàng chục rắn con khác. Bà tưởng tượng bầy rắn khổng lồ đang nô đùa, bò tới lui, le lưỡi, phun hơi độc vào tim, gan, phổi phèo...

Mẹ Hai chạy vào:

- Thừa bà...

Bà cai tổng ngừ ngừ như con thú bị thương:

- Chết rồi... Con Hai mầy kiếm dùm bà một ông thầy khác. Bụng của bà có con rắn, thứ gì nho nhỏ chớ đâu phải miếng da trâu hay con đĩa... Phải kiếm ông thầy biết “mở thư”.

Mẹ Hai sực nhớ lời căn dặn của thầy Ngọc:

- Dạ, thầy “mở thư” bây giờ khó kiếm lắm. Bà cho con xin chút ít tiền để con đi vài ngày ở bên Giồng Riềng...

- Tiền đây. Con Hai nhớ đi cho nhanh rồi về cho gấp nghe... Bà trông cậy vào một mình mầy mà thôi. Bà khổ lắm, chỉ còn là cái xác chết để cho bầy rắn con rúc rĩa. Tồn kém bao nhiêu, bà chẳng tiếc. Bán nhà bán đất, bà không màng... miễn là đem con rắn mẹ với bầy rắn con ra khỏi bụng... Ác độc quá.

*

* *

Sau một đêm ân ái với thầy Ngọc, mẹ Hai khoan khoái nghĩ tới số tiền cúng tổ khá to:

- Mình nên cẩn thận.

- Em đừng dạy tôi điều ấy. Em về trước đi.

Thầy Ngọc lắc đầu:

- Em ngu quá vậy? Em phải về trước, bảo cho bà cai tổng biết. Hai đứa mình là kẻ xa lạ... Anh tới sau.

- Mình nói đúng. Để em về.

Thầy Ngọc nói gắt:

- Mặc dịch! Có cái đó, anh căn dặn kỹ mà em vẫn quên.

Mẹ Hai trở vào lò gạch, nhận lãnh một cái ống trúc khá nhỏ rồi giấu trong ngực. Thầy Ngọc nói rỉ vào tai mẹ vài câu, mẹ đưa ống trúc lên tai để nghe rồi nhướn mắt.

*

* *

- Thừa bà. Thầy sắp tới. Ông thầy này khó lắm. Ông hứa bảo đảm sẽ mở thư cho bà thấy nhần tiền.

Bà cai tổng mừng quýnh:

- Thiệt vậy không?

- Dạ... ông tới kìa!

Thầy Ngọc được bà cai tổng đón rước trọng thể. Thầy xem sắc mặt bà cai rồi nói khẽ:

- Xin phép bà cho tôi xem mạch và coi mấy lần gân xanh nổi trên bụng:

Bà cai tổng nói:

- Nhưng... xin thầy vô buồng của tôi mà xem mạch, kéo thiên hạ dị nghị. Hai à! Con vô đây với bà...

Thầy Ngọc sờ vào cườm tay bà cai tổng. Mẹ Hai đứng đó để đóng vai tuồng của người thứ ba. Bà cai tổng nói:

- Hai à... con ra ngoài, khép cửa cho kỹ. Hễ có ai tới thăm thì nói là đang mệt. Đừng để họ vô nhà rồi đàm tiếu.

Thầy Ngọc gật đầu:

- Đàm tiếu thì tôi không sợ. Tôi chỉ sợ... là bùa của tôi mất linh nghiệm.

Mẹ Hai bước ra khỏi phòng. Trong này, thầy Ngọc tiếp tục bắt mạch ở cườm tay rồi xem gân trên bụng của bà cai tổng.

Thầy mỉm cười:

- Đêm nay là biết... Thôi, để tôi ra ngoài, lo bào chế thuốc cho bà uống. Cờ chín hay mười giờ khuya là xổ ra. Nhớ kêu đứa ở để nó coi chừng kéo... con thú đó còn sống. Tôi cũng thức tới giờ phút đó...

Sau khi uống mớ thuốc tán, bà cai tổng nằm liệt giường, nhin đói. Giây lâu, thầy Ngọc vào phòng của bà để xem lại bộ mạch, rót nước cho bà uống rồi đưa ra các lý luận tràng giang đại hải về rắn trung, rắn nạp dưa, rắn Xiêm, rắn Ấn Độ, rắn Tà Lon.

Trời đã tối. Thầy Ngọc nói ta:

- Đứa ở đâu rồi? Tôi muốn uống trà.

Mụ Hai đến gần tình nhân, mắng yêu:

- Minh dám kêu tôi bằng đứa hả?

Thầy Ngọc nói:

- Chừng bả xô bừa em giấu cái ống tre trong áo rồi la hoảng, gọi anh tới. Nó còn sống không? đừng sợ gì ráo.

Từ trong buồng, bà cai tổng kêu rú lên:

- Hai ơi! Bà mệt quá. Hai ơi. Vô đây tiếp sức với bà. Trời ơi... cái gì nôn nao trong bụng quá!

Mụ Hai dạ thật to, chạy tất tả, tay sờ vào cái ống tre.

Ngoài này, thầy Ngọc lắng nghe... chờ hiệu lệnh.

bỗng nhiên, mụ Hai quát to:

- Bà ơi! Con gì sống nhẩn đây nè! Để con đem cây đèn chong lại coi cho kỹ... Úy trời đất ơi!

Bà cai tổng rú lên:

- Con rắn hả? Thầy ơi! Vô coi dùm thử coi. Thuốc hay quá... Từ rày về sau...

Thầy Ngọc đốt thuốc hút rồi đến cửa phòng, gõ vài tiếng xin phép vào để tỏ rằng ta đây là người đứng đắn, tôn trọng thuần phong mỹ tục... Chập sau, mụ Hai mở cửa:

- Thầy coi thử... Con rắn ghê quá. Nó nằm lơ đờ...

Thầy Ngọc nói lông bông, để đùa với mụ Hai:

- Bị nhốt trong... bụng, nó ngộp thở.

Rồi day qua bà cai tổng, thầy nói:

- Bà thấy khoẻ khoắn chưa? Bà đói bụng không?

Bà cai tổng nói nhanh:

- Hai à? Con ra ngoài, lo nấu cháo cho bà ăn.

Mụ Hai bước ra. Trong phòng, chỉ còn bệnh nhân và thầy bùa. Ai nấy đều thoả mãn, vui ra mặt. Kể thì mừng được hết bệnh, kể thì mơ ước xa xăm hơn:

- Bà cai à! Tôi muốn về gấp nhưng... bà đã thấy, mỗi lần uống thuốc chỉ có xổ ra một con rắn thôi. Trong bụng bà, còn chừng mười con rắn khác... Mười ngày nữa, mỗi ngày xổ một con.

Bà cai gật đầu:

- Tôi hiểu rồi. Thầy chịu phiền thức với tôi mười đêm nữa, tại đây chớ gì?

- Nếu bà hiểu... tấm lòng của tôi, tôi đâu ngại thức khuya dậy sớm.

Vài tháng sau, bà cai tổng bỗng lớn bụng. Rồi sau tháng Giêng, bà xổ ra một đứathầy rắn con , giống hệt gương mặt láu cá của thầy Ngọc.